

کمیسیون ایالات متحده آمریکا در امور آزادی بین المللی مذهبی (USCIRF)، از کمیسیون‌های مستقل و دو-حزبی دولت فدرال ایالات متحده است که بر امور مربوط به حق جهانی آزادی مذهبی یا عقیدتی در کشورهای دیگر نظارت میکند. USCIRF که بر اساس "قانون آزادی بین المللی مذهبین المللی مذهب 1998" (IRFA) تشکیل شد، از معیارهای بین‌المللی برای نظارت موارد نقض آزادی مذهبی یا عقیدتی در کشورهای دیگر پیروی میکند و پالیسی‌های پیشنهادی خود را به ریاست جمهوری، وزارت امور خارجه و کانگریس ارائه میکند. USCIRF یک نهاد مستقل است و مربوط وزارت امور خارجه ایالات متحده است. نتیجه تلاش‌های یک-ساله "مامورین" و متخصصین برای ثبت موارد سوءاستفاده در این حوزه و ارائه پالیسی‌های پیشنهادی مستقل به دولت ایالات متحده در "رپور سالانه 2019" درج شده است. "رپور سالانه 2019" فاصله زمانی جنوری 2018 تا دسامبر 2018 را پوشش میدهد. البته، به برخی اتفاقات مهم رخ داده قبل و بعد از این فاصله زمانی نیز اشاره شده است. برای کسب معلومات بیشتر درباره USCIRF، به وبسایت آن در [اینجا](#) مراجعه کنید یا از طریق شماره 202-523-3240 مستقیماً با USCIRF تماس بگیرید.

افغانستان

یافته‌های کلیدی: در سال 2018، وضعیت آزادی مذهبی در افغانستان مطلوب نبود. دولت افغانستان سعی در حفظ امنیت این کشور، مخصوصاً برای گروه‌های اقلیت مذهبی، داشت. تداوم فعالیت گروه‌های تروریستی، مانند دولت اسلامی شاخه خراسان (ISKP)، امنیت کلی این کشور را تهدید میکند و ضمناً جمعیت مسلمانان شیعه را که در سالهای اخیر تحت حملات شدید قرار گرفته‌اند، با خطر روبرو ساخته است. در واقع، فعالیت‌های تروریستی سال 2018 را به یکی از مرگبارترین سالها برای همه مردم افغانستان -مخصوصاً اقلیت‌های مذهبی- تبدیل کرد و دولت اغلب در زمینه دفاع از مردم در برابر این حملات ناتوان بود. همچنین، در این دوره راپوردهی، گروه‌های اقلیت غیرمسلمان مانند هندوها، مسیحیان و سیکها همچنان در معرض خطر بودند. بسیاری از آنها از افغانستان فرار کردند و تعداد از بزرگان جوامع آنها که در افغانستان مانده بودند، در حمله تروریستی گسترده جولای 2018 جان باختند. به‌طور کلی، حقوق انسانی اقلیت‌های مذهبی در افغانستان از دهه 90 میلادی به این سو و در دوره حاکمیت طالبان به شدت نقض شده است. بعد از دوره طالبان نیز اقلیت‌ها در معرض حملات پیوسته گروه‌های افراطی بوده‌اند. سیکها و هندوها بدون بهرمندی از امکان برگزاری علنی مراسم مذهبی، از ترس گروه‌های تروریستی یا مردم، به حاشیه رانده شده‌اند. با این که دولت به جوامع اقلیت مذهبی در زمینه حفظ امنیت ضمانت داده و تلاش‌های محدود برای دخالت دادن آنها در پروسه تصمیم‌گیری صورت داده است، تبعیض اجتماعی-اقتصادی و فقدان امنیت همچنان بقای این گروه‌ها را که شامل جمعیت‌های آسیب‌پذیر دیگر مانند زنان و کودکان هستند، تهدید میکند. اگر آزادی مذهبی در کانون گفتگوهای دولت ایالات متحده، دولت افغانستان و طالبان قرار نگیرد، احتمال بدتر شدن این روند وجود خواهد داشت.

بر اساس این نگرانی‌ها، USCIRF افغانستان را در سال 2019 از نظر دخالت در/تحمل موارد نقض آزادی مذهبی که حداقل یکی از عناصر معیاری "قاعده‌مند، پیوسته، چشمگیر" مربوط به فهرست "کشور دچار مشکل خاص" یا CPC را طبق "قانون آزادی بین المللی مذهب" (IRFA) برآورده کند، همچنان در "رده 2" قرار داد. افغانستان از سال 2006 تا کنون در همین رده مانده است. USCIRF نگران توانایی دولت افغانستان در مهار موارد تخلف، به‌طور کلی، و موارد تخلف مربوط به آزادی مذهبی، به‌طور خاص، است. از این رو، USCIRF با نظارت اوضاع آزادی مذهبی درباره بدتر شدن وضعیت و توجیه‌پذیری اعمال تغییرات در وضعیت افغانستان در سال پیشرو تصمیم‌گیری خواهد کرد. USCIRF همچنین میدانند که طالبان در دوره تسلط بر بخشهای از افغانستان در سال 2018 مرتکب نقض آشکار اصول آزادی مذهبی شده است و در سال 2019 همچنان نهاد میکند که این گروه طبق اصلاحیه‌های دسامبر 2016 از IRFA "نهاد دچار مشکل

خاص" یا EPC اعلام شود. وزارت امور خارجه ایالات متحده چندی قبل در نومبر 2018 طالبان افغانستان را EPC اعلام کرد.

نهادهای برای دولت ایالات متحده

- تحت فشار قرار دادن دولت افغانستان برای پذیرش تهدید چشمگیر طالبان در زمینه آزادی مذهبی یا عقیدتی و مطرح کردن این مشکلات در پروسه مذاکرات صلح بین دولت ایالات متحده، دولت افغانستان و طالبان از طریق:
 - تاکید بر لزوم محافظت از گروه‌های آسیب‌پذیر-شامل زنان و دختران- که آزادی‌های مذهبی و حقوق مرتبط آنها در گذشته به دلیل اقدامات و پالیسی‌های طالبان به خطر افتاده است؛ و
 - برجسته کردن نقش پیوسته مقامات دولتی، نیروهای امنیتی و اعضاء سابق طالبان در تضمین حقوق آزادی مذهبی در کشور؛
- تضمین گنجاندن مشکلات آزادی مذهبی و مسائل مانند مقابله با افراط‌گرایی مذهبی و رفع درگیری‌های فرقه‌پی در استراتژی‌ها و پالیسی‌های وزارت امور خارجه ایالات متحده، اداره انکشافی بین‌المللی ایالات متحده (USAID)، شرکت Millennium Challenge و وزارت دفاع ایالات متحده در حوزه افغانستان؛
- گفتگو با دولت افغانستان برای لغو قانون رسانه‌های 2004 در زمینه ممنوعیت انتشار تحاریر "غیراسلامی" و تصویب قوانین مناسب برای لغو رای 2007 دیوان عالی در زمینه کفرآمیز بودن مذهب بهائیت و مرتد بودن نوکیشان بهایی از طریق همکاری بین سفارت‌خانه، نماینده گان برجسته مجلس، وزارت عدلیه و کمیته فتوا و روایت در دیوان عالی؛
- مشوره با وزارت معارف و وزارت اطلاعات و فرهنگ افغانستان در زمینه:
 - تضمین—و در صورت امکان، با هماهنگی [طرح چاپ و توزیع کتب درسی](#) USAID- کنار گذاشتن و حذف محتویات تحریک‌آمیز از کتب درسی؛ و
 - ایجاد فضای مدنی برای گفتگوی آزاد صاحبان دیدگاه‌های گوناگون درباره مسائل مذهبی و اجتماعی کشور؛ و
- حمایت از وزارت‌های داخله، دفاع و حج و اوقاف در زمینه همکاری در حوزه تامین امنیت و برگزاری جلسات همکاری بین رهبران و علماء مذهبی از ادیان مختلف و از جوامع مسلمان فعال در افغانستان.

تاریخچه

افغانستان
نام کامل: جمهوری اسلامی افغانستان
دولت: جمهوری اسلامی ریاستی متمرکز
نفوس: 34,940,837
ادیان/مذاهب مورد تایید دولت: اسلام
فیصدی نفوس مذهبی*:
98.99% مسلمان (80% سنی؛ 19-10% مسلمان شیعه، شامل اسماعیلی‌ها)
کمتر از 1% دیگر مذاهب (هندو، سیک، بهایی، مسیحی، بودایی و زرتشتی)
*ارقام تخمینی جمع آوری شده از کتابچه معلومات جهانی CIA

افغانستان محل زنده گی اقوام مختلف شامل پشتون (42 فیصد)، تاجیک (27 فیصد)، هزاره (9 فیصد)، ازبک (9 فیصد)، ترکمن (3 فیصد) و بلوچ (2 فیصد) است. این کشور از از سابق تنوع قابل مذهبی داشته است. البته، بیشتر اقلیت های غیرمسلمان بعد از به قدرت رسیدن طالبان در سال 1992 از این افغانستان فرار کردند. این کشور همچنان کانون فعالیت گروه های تروریستی بین المللی مانند طالبان، ISKP و القاعده است. در ضمن، گروه های تروریستی منطقه یی از جمله شبکه حقانی، لشکر جنگوی، لشکر طیبه و تحریک طالبان پاکستان، در خاک افغانستان و در مناطق مجاور مرز پاکستان فعال هستند.

سازمان ملل متحد و دیگر سازمان های غیردولتی (NGO ها) سال 2018 را یکی از خونبارترین سالهای دوران جنگ افغانستان نامیدند. در این سال، فعالیت های تروریستی منجر به کشته شدن 2,798 غیرنظامی و مجروح شدن حداقل 5,000 تن شد. با این که وضعیت امنیت اکثر مردم روزبه روز بدتر میشود، اقلیت های مذهبی به دلیل ناتوانی دولت در کنترل حملات تروریستی علیه اقلیت ها با تهدیدات چشمگیر روبرو هستند. در واقع، دولت ملی افغانستان فقط 50 تا 60 فیصد خاک این کشور را تحت کنترل دارد و گروه های افراطی مدعی اداره یا حاکم مطلق مناطق دیگر هستند. در پی بغرنج شدن شرایط، دولت افغانستان مذاکرات صلح با طالبان را در این دوره راپوردهی ادامه داد. البته طالبان نقش دولت در پروسه صلح را به رسمیت نمیشناسد.

طبق قانون اساسی، اسلام دین رسمی این کشور است و قانون گذاری در مجلس باید با رعایت اصول اسلامی صورت بگیرد. غیرمسلمانان این کشور مجاز به فعالیت در مقام های عالی، مانند ریاست جمهوری و معاونیت ریاست جمهوری نیستند. با این که طبق "فصل 18 از قانون جزا افغانستان" پیروان ادیان از حمله به مراسم مذهبی و تخریب مکان های مذهبی یکدیگر منع شده اند، این ممنوعیت فقط در موارد محدود اعمال شده است.

از سال 2004، قانون رسانه ها که جمله بندی آن مبهم است، انتشار "محتوای ضداسلامی" را جرم تلقی کرد. اجرای این قانون بر عهده کمیسیون متشکل از مقامات دولتی و نماینده گان رسانه ها است. طبق قوانین قضایی قانون اساسی، در غیاب قوانین یا اصول قانونی حاکم بر دعوا، اصول حقوقی شریعت حنفی اعمال میشود. این روند بر جرم انگاری ارتداد، که در قانون جزا افغانستان ذکر نشده ولی مسلمانان بر اساس اصول حقوقی حنفی حکم آن را اعدام میدانند، تاثیرگذار بوده است. از سال 2001 به بعد هیچ مورد از مجازات اعدام برای افراد متهم به ارتداد ثبت نشده است.

در اصل 2 قانون اساسی که اسلام را دین حکومت معرفی میکند، ذکر شده است که غیرمسلمانان برای برگزاری "آیین های مذهبی" آزاد هستند ولی در این زمینه باید "حدود قانونی" را رعایت کنند. یعنی، امکان وضع قانون برای محدود کردن آزادی های مذهبی غیرمسلمانان وجود دارد. در ضمن، حق محدود عبادت که برای غیرمسلمانان در نظر گرفته شده است با حق گسترده که طبق معیارهای بین المللی حقوق بشر به رسمیت شناخته شده است، تفاوت فاحش دارد. این موضوع اهمیت خاص دارد زیرا قانون اساسی افغانستان صراحتاً قانون بین المللی، مخصوصاً اعلامیه جهانی حقوق بشر (UDHR) را به رسمیت شناخته است.

شرایط آزادی مذهبی 2018

رفتار با مسلمانان شیعه: بعد از حمله ایالات متحده به افغانستان در سال 2001، چندین گروه اقلیت قومی و مذهبی که از دیروقت در انزوا مانده بودند، با چیره شدن بر تبعیض که طی نسل ها بر آنها غالب بود، به مقام های برجسته در بخش های خصوصی و دولتی دست یافتند. این وضعیت خاص مخصوصاً درباره جامعه مسلمانان شیعه که نفوذ اجتماعی-سیاسی آنها طی دو دهه گذشته با قدرت گرفتن اعضای آن در مقام های مهم دولتی، رسانه یی و صنعت خصوصی تقویت شده بود،

نمودار شد. اکنون بیش از 10,000 مسجد شیعه در افغانستان وجود دارد که 400 باب از آنها در کابل، پایتخت، قرار دارد. چندین محله و منطقه آباد در این کشور وجود دارد که اکثر ساکنین آن را مسلمانان شیعه تشکیل می‌دهند.

سلطه اجتماعی-سیاسی مسلمانان شیعه یکی از دلایل قرار گرفتن این جامعه در معرض حملات گروه‌های افراطی، که شیعیان را مرتد میدانند، است. با این حال، بین افراطگرایان همپیمان ISKP و افراطگرایان همکار طالبان خلاء سطحی ایجاد شده است. مثلاً، بعد از حمله نومبر 2018، ویب‌سایت طالبان اعلام کرد که هدف این حمله هیچ "نژاد، قوم یا فرقه خاص" نبوده است بلکه هدف آن همدستان دولت بوده است.

از سوی دیگر، افراطگرایان وابسته به "دولت اسلامی عراق و شام" (داعش) عمداً حملات خود را شدت بخشیده و سخنرانی‌های تنفرآمیز عمومی در تقبیح مسلمانان شیعه افغانستان را گسترش داده‌اند. این وضعیت، تا حد، ناشی از این واقعیت است که برخی از مسلمانان شیعه افغانستان در سوریه علیه داعش جنگیده‌اند. در نتیجه، بسیاری از رهبران داعش که برای ایجاد پایگاه از افغانستان گریخته‌اند، نیت خود در زمینه انتقام‌گیری مستقیم از مسلمانان شیعه این کشور را علنی کرده‌اند. این مسئله اهمیت خاص دارد زیرا تعداد روزافزون از جنگجویان محلی شروع به همکاری با ISKP کرده‌اند. در سال 2018، این وضعیت منجر به وقوع یک مجموعه مرگبار از حملات ISKP علیه مساجد شیعیان شد که از آنها میتوان به حمله ماه مارچ 2018 که منجر به کشته شدن یک نفر و مجروح شدن هشت تن، و حمله ماه اگست که منجر به مرگ 29 تن شد، اشاره کرد.

با این که ISKP به‌طور کلی همه غیرنظامیان را هدف قرار می‌دهد، حملات آن به جامعه شیعیان مرگبارتر بوده است. چند حمله رخ داده در سال 2018 به تنهایی نزدیک به 300 کشته در پی داشته است. این حملات اغلب با مراسم مذهبی شیعیان مانند عاشورا یا محرم همزمان شده است. دولت افغانستان، در پاسخ به این تهدید، اقدام به تقویت امکانات امنیتی و توزیع سلاح به غیرنظامیان ساکن مناطق نزدیک مساجد شیعیان کرده است.

در سال 2018، گروه‌های افراطی، از جمله ISKP، حملات کوبنده علیه یک گروه قومی خاص، یعنی شیعیان هزاره، را ادامه دادند. از این حملات میتوان به دو فقره بمب‌گذاری ISKP بتاريخ 5 سپتامبر در منطقه سکونت شیعیان هزاره اشاره کرد. این حملات به کشته شدن 20 و مجروح شدن 70 تن منجر شد. همچنین حمله 15 اگست باعث مرگ 48 تن از جوانان مسلمان شیعه و مجروح شدن 67 تن دیگر شد. در سال 2018 این قبیل حملات به شهرهای بزرگ مانند کابل محدود نشد بلکه در موارد مانند مجموعه حملات ولایت غزنی در سطوح ولایتی نیز ادامه یافت. حامیان هزاره با اعتراض اعلام کردند که دولت در تامین امنیت این جامعه ناتوان بوده است و رهبران سیاسی هزاره از نفوذ چندانی در پروسه تصمیم‌گیری های دولت برخوردار نیستند.

رفتار جوامع غیرمسلمان: قبل از به قدرت رسیدن طالبان در سال 1992، جمعیت شهروندان هندو و سیک افغانستان به 200,000 تن میرسید. به دلیل حملات متعدد به این جوامع، کاهش اموال ناشی از تصرف زمین و محرومیت اجتماعی-اقتصادی، جمعیت شهروندان سیک و هندو در این کشور به 3,000 تا 7,000 تن رسید. از سال 2016، چندین نماینده از این اقلیت‌ها به مجلس راه یافته‌اند و رئیس‌جمهور از سیکها و هندوها در مناصب دولتی استفاده کرده است.

با این حال، چندین تن از رهبران برجسته هر دو جامعه بر اثر حمله تروریستی ISKP در جولای 2018 در جلال‌آباد که 19 کشته بر جای گذاشت، کشته شدند. این حمله زمانی رخ داد که رهبران این جامعه در انتظار شروع جلسه با حضور رئیس‌جمهور، اشرف غنی، بودند. یکی از قربانیان آوتار سینگ خلسه، تنها نامزد سیک انتخابات اکتوبر 2018، بود. این حمله ترس هر دو جامعه از پیگرد، در غیاب رهبران دارای توانایی دفاع از منافع جمعی، را شدت بخشید.

فراخواندن مردم هر دو جامعه به خروج از افغانستان روزبه‌روز گسترش مییابد زیرا این برداشت وجود دارد که اراده و توان دولت برای تامین امنیت آنها کافی نیست. بسیاری از این افراد به هند، که به آنها حق سکونت اعطا میکند، فرار کرده اند. اعضای باقی‌مانده این جامعه از محدودیت دسترسی به مسکن و شغل ناراضی هستند. برخی اعضای جامعه سیکها به دلیل فقدان منابع مالی و گزینه‌های امن اسکان، زنده گی در معبد (یا گوردوارا) را برگزیده‌اند. در ضمن، خانواده‌های باقی‌مانده هندو - و نیز مسیحیان - برای دوری جستن از حملات، زنده گی در ساختمان‌های ساده را به سکونت در معابد و کلیساهای بزرگ و معروف ترجیح داده‌اند. به دلیل اندک بودن تعداد مرده‌سوزخانه در این کشور، این جوامع قادر به برگزاری مراسم سوختاندن میت نیستند. در سال 2018، برگزار شدن مراسم مذهبی در مناطق مسکونی زمینه‌ساز افزایش موارد درگیری با مسلمانان محل شد.

برای افراد بی‌دین در افغانستان، مسئولین قانون شریعت را طوری تفسیر میکنند که امکان مجازات اعدام فراهم شود. تعداد افراد بی‌دین مشخص نیست زیرا پذیرش این وضعیت منجر به مرگ میشود.

همچنین، درباره جامعه بهاییان افغانستان داده‌های جمعیتی چندان وجود ندارد. بعد از این که "کمیته عمومی فتوا و روایت" دیوان عالی افغانستان در سال 2007 بهاییان را جزء گروه‌های مرتد اعلام کرد، این جامعه در گمنامی زنده گی کرده است.

زنان و آزادی مذهبی: در این دوره راپوردهی، وضعیت حقوق زنان در افغانستان در مقایسه با 2017 تقریباً تغییر نداشته است. گروه‌های افراطی همچنان اصول اسلامی را، با تفسیر به رای، دستاویز نقض حقوق اساسی زنان در زمینه تملک و ارث بردن مال، دستیابی به امکانات آموزشی و شغل و ازدواج غیراجباری کرده‌اند. همچنین، طی سال 2018، فعالان دولتی و اجتماعی نورم‌های مذهبی و اجتماعی را طوری تطبیق کرده‌اند که زمینه اعمال تبعیض علیه زنان و محدود شدن حق آزادی مذهبی یا عقیدتی آنها را فراهم کرده است. مثلاً، رهبران در فبروری 2018 "قانون جزا" کشور را تجدید کردند ولی بخش جرمی خشونت علیه زنان را حذف کردند. قتل‌های ناموسی بر مبنای ادعاهای روابط جنسی خارج از زناشویی یا قبل از ازدواج، به دلیل تفسیرهای سختگیرانه از شریعت، همچنان گریبانگیر زنان افغانستان است.

در ضمن، با وجود اقدام سال 2017 دولت در زمینه ایجاد "برنامه عملی ملی ریشه‌کنی ازدواج زود هنگام و ازدواج کودکان" برای جلوگیری از گسترش سنت ازدواج توافقی کودکان مونت زیر 18 سال، این برنامه رفت چندان نکرده است. این فقدان رفت را میتوان تا حدی به استدلال برخی رهبران سیاسی که مدرن‌سازی حقوق زنان را ضداسلامی میدانند، نسبت داد. با وجود این، زنان افغانستان همچنان از حقوق خود دفاع میکنند و با طرح دعوای خانواده گی در واحدهای خاص ایجاد شده از طرف "وزارت امور زنان" در *شوراها* یا *جرگه‌های محلی* و اداره حقوق در "وزارت عدلیه"، خواهان بهره‌مندی از عدالت شده‌اند.

انتخابات: انتخابات در افغانستان همچنان موضوع نزاع است. در ماه‌های منتهی به انتخابات مجلس در اکتوبر 2018، ISKP حملات را علیه اقلیت‌های مذهبی، مانند مسلمانان شیعه، در مراکز ثبت‌نام رای‌دهنده گان یا مراکز رای‌گیری ترتیب داد. مثلاً، حمله 22 اپریل در کابل 57 کشته و 117 زخمی بر جای گذاشت. هم طالبان و هم ISKP حملات مشابه را بر مراکز مرتبط با انتخابات آتی ریاست‌جمهوری 2019 ترتیب داده‌اند. این حملات خشن به دلیل تحمیل خسارات جانبی و به تاخیر انداختن پروسه انتخابات مورد انتقاد گروه‌های مذهبی حاکم مانند جامعه شیعیان هزاره قرار گرفت.

پالیسی ایالات متحده

وضعیت افغانستان که ظاهراً درگیر جنگ داخلی سخت با تبعات بین‌المللی شده است، همچنان برای پالیسی‌سازان ایالات متحده چالش‌انگیز است. سال 2018 یکی از مرگبارترین دوره‌های درگیری بعد از 2014 بود و شواهد حاکی از آن است که تعداد و امکانات گروه‌های تروریستی مانند طالبان و ISKP رو به افزایش است. تلاش‌ها برای فرونشاندن درگیری از

طریق مذاکرات صلح با طالبان عمدتاً شکست خورده است و ISKP و دیگر گروه‌های افراطی احتمالاً قصد ناکام کردن تلاش‌های آینده را دارند. دو گروه نظامی فعال در افغانستان حضور دارند: گروه "حمایت قاطع سازمان پیمان آتلانتیک شمالی" (ناتو) و گروه مشترک ایالات متحده-افغانستان. در سال 2017، رئیس‌جمهور دونالد ترامپ و گروه حمایت قاطع ناتو متعهد به اعزام نیروهای بیشتر به افغانستان شدند. با این حال، رئیس‌جمهور ترامپ در دسامبر 2018 به اردو ایالات متحده دستور داد که 7,000 تن از نظامیان ایالات متحده را طی چند ماه نخست سال 2019 از افغانستان خارج کند. این دستور فشار بیشتر به دولت ایالات متحده و همپیمانان غیرنظامی آن در افغانستان برای توافق قرارداد صلح با طالبان و فرونشاندن درگیری وارد خواهد کرد.

مقامات عالی‌رتبه دولت ایالات متحده طی چندین بار بازدید در سال 2018 بر اجرای پالیسی رئیس‌جمهور در زمینه مذاکرات صلح تأکید کردند. مایکل پمپئو، وزیر امور خارجه، برای نشان دادن اهمیت این مذاکرات، در جولای 2018 به کابل سفر کرد و با رئیس‌جمهور غنی درباره وضعیت مذاکرات با طالبان گفتگو کرد. در 7 سپتامبر 2018، جیمز ماتیس، وزیر دفاع وقت، با سفر به کابل به بیان همان دیدگاه‌ها پرداخت. با این که هر یک از مقامات دولت ایالات متحده بر اهمیت پروسه صلح به رهبری افغانستان تأکید کرده‌اند، تعداد اندک از آنها مسله دفاع از اقلیت‌های مذهبی را به عنوان مسله منطقه‌یی در جریان مذاکرات با طالبان مطرح کرده‌اند. در جنوری 2019، بعد از این دوره راپوردهی، نماینده گان ایالات متحده و طالبان درباره برنامه موقت در زمینه جلوگیری از استفاده تروریست‌های بین‌المللی -فردی و گروهی- از مناطق کلیدی افغانستان برای فعالیت‌های افراطی بحث و گفتگو کردند که ممکن است منجر به خروج نیروهای ایالات متحده شود.

در نومبر 2018، وزارت امور خارجه دوباره طالبان افغانستان را EPC اعلام کرد.